

ЕСЕНЬ

1.

Колко тихъ е деньтъ! Колко стара е станала улицата!
Отъ стенитъ опушени лъха дъхъ на премисляни спомени.
По мазилкитѣ тъмни сж оставили знаци и букви
на безбройнитѣ есени дъждоветѣ шумѣли отколе.

Край дуваритѣ стари отъ животъ си почиватъ дърветата.
Въ черни жгли замръзватъ съсъ изстинали сокове вѣйкитѣ;
и високо, и бѣло, и далечно изглежда небето
надъ студенитъ покриви по които коминитѣ грѣятъ се.

Въ свойтѣ черни палта, на тѣлата отъ динтѣ вдървени,
въвъ дремлива разходка трима старци се бавно провличатъ;
съ вдетинени усмивки къмъ лжчитѣ лицата си вдигатъ
и по навикъ обръщатъ броеницитѣ, съ муднитѣ мисли.

Въздухътъ е тъй чистъ и прозраченъ, че, сѣкашъ, го нѣма.
Вѣтърътъ е заспалъ и дъхътъ му подрѣнка съсъ жицитѣ,
по небето се виятъ малки облачета като пѣна,
на кжщята прозорцитѣ сѣкашъ въ блѣда умора усмихватъ се.

Колко тихъ е деньтъ! Но деньтъ е отдавна на свършване.
Здрачътъ гали съсъ дланъ уродливия ликъ на кжщята.
Дъхъ на гнили листа, на цвѣта изсушени въ тетрадки,
упоява деня, и попива сивъ мракъ свѣтлината.

Колко тихъ бѣ деньтъ!...